

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 104.

Sjerde Session.

34te Møde.

Onsdagen d. 8. December.

(Forts.)

Finantsministeren (fortsat): Naar de Herrer senten ikke have formaet eller ikke ansee det forsværligt at bidrage Deres til, at Regjeringens Tøller kom i andre Hænder end dette Ministerium, naar de Herrer, hvad jeg vil troe de skulle lade være, ikke kunne bevise, at Ministeriet i nogen eneste Ting er afveget fra, hvad det ved Kundgjørelse af 28de Januar d. A. har sat sig som Maal, naar de Herrer ikke kunne gjøre Ministeriet anden Bebreidelse, end at det i Henseende til Fælledsforfatningens Tilblivelse følger en anden Vej end den, de Herrer antage for hensigtsmæssig, hvorfor ville de saa vedblive at vise Ministeriet en Mistillid, som dog ikke fører til Noget; hvorfor ville de Herrer ikke, naar de ikke kunne eller ikke ville bewirke, at Ministeriet fjernes, aabent og ærligt række Ministeriet Haanden, og, selv hvor de mene, at Ministeriet ikke netop betræder Veien paa den Maade, som de Herrer ønske, dog hjælpe det at fridre frem paa den Maade, som Ministeriet, under Dverveidelse af mange Forhold, der dog ikke aldeles kunne være de Herrer bekjendte, maa ansee for den rigtigste? Hvorfor ville de Herrer ikke følge Ministeriet, hvorfor ville de kun nødtvungne gaae ind paa de vigtige Ting, som Ministeriet maa foreslaae, og som de Herrer dog tilsidt maae erkjende saa nødvendige, at de ikke kunne modsætte sig dem; hvorfor ville de ikke beædovilligt række Ministeriet Haand? Jeg troer, at baade Ministeriets og Rigsdagens Stilling, og fremfor alt Landets Stilling (Hør!) vil meget mere gavnæs derved, end ved at vi fortære vore bedste Kræfter i de frugtesløse

Kampe, som vi paa den Maade have ført lige siden Ministeriet af 28de Jan. 1852 indtraadte (Bravo! Stærk Gysen, Formanden ringer).

Clausen: Hvad Sagen i sig selv angaaer, da bliver man vistnok let enig om, at det hører til de første og naturligste Betingelser for en Statseenhed, at der indenfor dens Grændser er fuldkommen frit og uhindret Handelsfamqvem. Rigtignok var det i sin Tid en Umulighed at bringe et saadant Samqvem tilvele mellem Nørrejylland og Sønderjylland, saalænge en holsteensk Indflydelse gjorde sig gjældende i den danske Regjering. Men, naar der ligger en Selvomstgelse i en saadan Kløven af en Stat i to Handels-Samfund, saa maa det ogsaa erkjendes — omendssjøndt en Handelsbom ved Eideren er noget ganske Andet end ved Kongeaen — at Forlæggelse af Toldgrændsen til den yderste Grændse af Landet mod Syd er en nødvendig Conseqvens af den Heelstatspolitik, som nu skal forsøges. Alligevel maa jeg i denne Henseende tillade mig at opholde mig et Døeblik ved eet Punkt, fordi det forekommer mig høist ønskeligt, naar en saadan Forlæggelse skal foretages, om der kunde blive tagttaget Noget til Betyggelse mod en fremtidig Mulighed. Jeg skal derom forklare mig nætere. Der er vel ikke Mange iblandt os, som kunne fordølge det for sig selv: at det er Syd fra, at Faren truer Danmarks Selvstændighed baade i national og politisk Henseende, og at denne Fare har sit Udsvring af det Forhold, hvori Danmark, igjennem det tydske Forbundsland Holsteen, staaer ikke blot til det nuværende tydske Forbund, men til alle de Omverlinger og Omvæltninger, for hvilke dette manglede, urolige Statslegeme vil være udsat, til alle de forskjellige Skikkelser, i hvilke dette Legeme vil